

ISAMAALISED LAULUD

LAUL PÕHJAMAAST

Ü. Vinter / E. Vetemaa

Põhjamaa, me sünnimaa,
tuulte ja tuisuõõde maa,
range maa ja kange maa,
virmaliste maa.
Põhjamaa, me sünnimaa,
iidsete kuuselaante maa,
lainte maa ja ranna maa,
sind ei jäta ma.

On lumme uppund metsasalud,
vaiksed taliteed,
nii hellad on su aisakellad,
lumel laulvad need.

Põhjamaa, me sünnimaa,
karmide meeste kallid maa,
taplemiste tallermaa,
püha kodumaa.
Põhjamaa, me sünnimaa,
hinges sind ikka kannan ma,
kaugel teil sa kallid meil,
sind ei jäta ma.

TULETEEKONNA LAULIK

KEVADPIDU

Lastelaul

Elagu kõik me armsamad aasad,
ela ning õitse, armas kodumaa!
:: Vennad-õed, välja vainudele
lippude ja lahke lauluga. ::

Metsad ja mäed, orud ja ojad,
linnudki heleda häälega;
:: hõisake ühes, mängumeeste pillid,
ela ning õitse, armas kodumaa. ::

JÄÄ VABAKS EESTI MERI V. Oxford

Meil merevood on vabad
ja võimsalt mühavad
ja kodupinna metsad
meil vastu kajavad.

Jää vabaks, Eesti meri,
jää vabaks, Eesti pind!
:: Siis tuisku ega tormi
ei karda Eesti rind. ::

Meil kalur merel noota
võib vabalt vedada
ja musta mulla põuest
võib vili võrsuda.

Jää vabaks...

Me vabal lainte voodel
võib päike särada
ja rõõmulaulust põllul
mets vastu kajada.

Jää vabaks...

MÄSSAJATE LAUL

U. Naissoo / P.-E. Rummo

Iga mees on oma saatuse sepp
ja oma õnne valaja.
Jaa! Jaa! Jaa!
Ükskord prahvatab vimmi,
mis kogunend salaja.
Jaa! Jaa! Jaa!

Mõisad põlevad, saksad surevad,
mets ja maa saavad meitele.
:: Jah, meitele, jah, meitele,
jah, meitele, meitele, meitele. ::

Iga mees on oma saatuse sepp
ja oma õnne valaja.
Jaa! Jaa! Jaa!
Ükskord prahvatab vimmi,
mis kogunend salaja.
Jaa! Jaa! Jaa!

Metsad põlevad, maad surevad,
meie saame meitele.
:: Jah, meitele, jah, meitele,
jah, meitele, meitele, meitele. ::

Iga mees on oma saatuse sepp
ja oma õnne valaja!
Jaa! Jaa! Jaa!
Ükskord prahvatab vimmi,
mis kogunend salaja!
Jaa! Jaa! Jaa!

Meie põleme, meie sureme,
siis ei jää enam ühtegi orja,
ei ühtegi orja, ühtegi orja,
ei ühtegi, ühtegi peremeest!
:: Ei ühtegi orja, ühtegi orja,
ei ühtegi, ühtegi peremeest! ::

KAS TUNNED MAAD

F. Berat / M. Veske

Kas tunned maad, mis Peipsi rannalt
käib Läänemere kaldale
ja Munamäe metsalt, murult
käib lahke Soome lahele?

See on see maa, kus minu häll
kord kiikus ja mu isadel.
Sest laulgem nüüd ja ikka ka:
"See ilus maa on minu kodumaa!"

Siin teretavad metsaladvad
nii lahkelt järvi, rohumaid;
siin taeva vihmal oras võrsub
ja päike paitab viljapäid.

See on see maa...

Siin kasvab Eesti meeste sugu
ja sammub vabadusele;
siin kasvab priskelt Eesti neiu
ja sirgub Eesti mehele.

See on see maa...

Siin tõstab rahvas põllu rammu
ja matab endist viletsust;
siin püüab rahvas vaimu valgust
ja võidab endist pimedust.

See on see maa...

Oh töotagem südamest
me mehed olla igavest!
Ja laulgem nüüd ja lõpmata:
"Sa kosu, kasva, kallid kodumaa!"

RATTA- JA RÄNNULAULUD

TUULEVAIKSEL ÖÖL

J. Tätte

Tuulevaiksel ööl tean, mismoodi lööb
udukell su laevaninas, paigal püsib aeg.
Tuulevaiksel ööl süda kiirelt lööb,
oodanud sind olen kaua, veidi jäänud veel.

Sulle tahan hüüda juba veel ja veel ja veel,
tuulesuund on nord, nüüd on minu kord
teha tormi sinu südames.

Tuulevaiksel ööl udukell vaid lööb.
Käed, mis tahtsid rooliratast, tahavad nüüd sind.
Kumer silmapiir lahku meid kord viis.
Sina otsid valget purje, mina otsin maad.

Sulle tahan hüüda juba veel ja veel ja veel,
tuulesuund on nord, nüüd on minu kord
teha tormi sinu südames.

KUI LÄHEN MAAILMA RÄNDAMA

Rahvalik laul / H. Käo

Kui lähen maailma rändama,
siis sulle seda ei ütle ma,
sest pole sul tarvis teada, mida ma teen!
Leidub teid ja leidub maid
ja leidub ka sinust paremaid,
kuid pole sul tarvis teada, mida ma teen!

;; Hoian kõik endale,
hoian kõik endale,
sest pole sul tarvis teada,
mida ma teen! ;;

Teel tuleb vastu peiareid,
vaid mõõdamines ma seiran neid,
jah, pole sul tarvis teada, mida ma teen!
Roosinupp ja veiniklaas
neil peibutuseks kõigil käes,
kuid pole sul tarvis teada, mida ma teen!
Koerustükke teen ma teel,
sest püsimatu on mu meel,
kuid pole sul tarvis teada, mida ma teen!
Austajaid jääb virnana
minu käidud teele lamama,
jah, pole sul tarvis teada, mida ma teen!

Kui tulen üksikord tagasi,
sind üles mina otsin jällegi,
kuid pole sul tarvis teada, mida ma teen!
Õnnelikuks siis ma saan,
kui minult midagi ei küsi sa,
sest pole sul tarvis teada, mida ma teen!

TÄHTEDE POOLE

P. Pihlap / J. Sütt

Samm raskeks muutund järsul teel,
jõud kadund, alles lootus veel.
Vaev on liiga suur, surub ligi maad, liialt jõudu nõuab.
On neetult ränk see mäkketõus ja kahtlema lööd oma jõus.
Vaev on liiga suur, surub ligi maad, liialt jõudu nõuab.

Kuid ahvatlev on silme ees – tipp, mis paistab kõigile.
Kui vaid sinna tee, kitsas-porine, poleks nõnda raske.
Ei sõprust sellel tõusuteel, eal ei aita naabrimees.
Vaev on liiga suur, surub ligi maad, liialt jõudu nõuab.

Aeg läeb, jõudu hoidma peab.
Ja kui ei tunne teed, aidata võib õige mees.
Aeg läeb, jõudu hoidma peab.

On ammu tuntud tõe see – lihtsam mäest on allatee.
Jätan maha kõik, kõrvus laulab tuul, kiirus aina kasvab.
Ja kuigi viltu vaatavad vaevas mäkke rühkijad,
jätan maha kõik, kõrvus laulab tuul, kiirus aina kasvab.

Aeg läeb, jõudu hoidma peab...

Kui sammud õiges suunas sead, siis tippu jõuad õige pea.
Kui ei tunne teed, leia õige mees, aidata võib seegi.
Kui jõuad mööda kõigist teel, kes õiged ukсед lahti teeb.
Kui ei tunne teed, leia õige mees, aidata võib seegi. (3 x)

RÖÖVLILUGU

Rahvalik laul

Mul tuli tee peal röövel vastu,
ta tuli vastu, ta tuli vastu.
Ja edasi ei luband astu, ei luband ainsat sammugi.
;; Pakun talle kommikotti, kommikotti, kommikotti.
Präänikuid ja moosipotti talle pakun ma. ;;

Kuid röövel praänikuid ei taha,
ta nõuab raha, ta nõuab raha.
Kuid raha mul ei ole anda, ei ole ainsat pennigi.

;; Röövel tupest tõmbas mõõga,
tõmbas mõõga, tõmbas mõõga.
Raius pea mul maha hooga, maha raius mul. ;;

Ja nüüd ma laman lumehanges,
jah, lumehanges, jah, lumehanges.
Kuid korruga siis meenub mulle, et Kuningkude ootab
mind.

;;Tõusin maast siis ülesse, ülesse, ülesse.
Haarasin pea kaenlasse, kaenlasse siis ma. ;;

Ja Kuningkude juurde tõttan,
ta juurde tõttan, ta juurde tõttan.
Sest igavesti talle kuulun,
sest igavesti ta mu arm.

VEEL KORD

Rahvalik laul / H. Käo

Ma ikka tunnen vahel, et nähtamatu ahel
on linna külge kinnitanud mind.
Siin igal majal number, näod tuhanded mu ümber,
kuid ikka ihuiksi tunnen end.

Veel kord, veel kord, veel kord, veel kord
endalt heita linnaahelad.
Veel kord, veel kord, veel kord, veel kord,
veel kord mängida puhtal noorusmaal.

Seal pääsukeste tiivad mul une silmist viivad,
kui ma värskel heintel ärkan koidikul.
Joon külma piima kaevul, kass vaatab, nägu naerul,
ta silmis helgib kaval kassikul.

Veel kord...

Nii kivised seal põllud, et kivi kivi õlul,
sealt saadud leib on kõigest magusam.
Nii sinine seal meri, täis päikse valgusteri,
suur õnn, et sellest kõigest osa saan.

Veel kord...

Kuid aastad läevad üha ja lõppu pole näha,
ma jalgupidi kinni asfaldis.
On müürid vihmast märjad ja puud kui leinapärjad
ja minu hing kui mõranend karniis.

Veel kord...

MUL MEELES VEEL

R. Valgre / K. Kikerpuu

Mul meeles on veel suveteed,
kus käsikäes kord käisime,
ja uduloor, mis varjas järve veed.
Mul meeles veel on kuldne kuu
ja õiehteis toomepuu
ja huuled soojad päitamas mu suud.

Aeg nii kiiresti läeb,
möödub pea talv ning kevad on käes.
Ammu pole sind näind,
seda ei tea, kuhu sa jäid.

On meeles mul meloodia,
mis tolle õhtul laulsid sa.
Kui seda kuulen, meenud mulle taas.

SUVE- JA ÖÖLAULUD

SUVETIIR

L. Stott / M. Capuano

Oo, kaunis aeg... On suveaeg,
kui lõhnab ristikoisi poetav aed.
Ja mulle meeldib, et jätkub suvi veelgi,
ja piisav on ka seegi, et suvi kestab veel.

Me täna siin ja homme seal
ning ülehommel, kuhu tee meid veab.
Las tolmab teedel, ei keegi sellest hooli
ning maha jääda soovi, sest suvi ootab ees.

Päiksekiir, veel viimne silmapiiril,
suvetiir ja kajakate lend.
Vaikne rand, all väikseid valgeid pilvi,
ja siis jälle ootab tee.
On's di-du-dii, on's di-du-dam.
Ei karda vihma ega äikest me.
Kui möödub sadu, siis jälle paistab päike
ja uued teed ning tuuled taas ootavad meid ees.

Oo, kaunis aeg...

Päiksekiir, veel viimne silmapiiril.
Suvetiir ja kajakate lend.
Vaikne rand, all väikseid valgeid pilvi,
ja siis jälle ootab tee.

Me täna siin...

SUVI

E. Koivumies

Päikene paistab ja loodus lokkab,
kätte jõudnud suvi.
Lõkene lõõrib ja õu kõik rõkkab,
kätte jõudnud suvi.

Oli karvamütsi aeg juba ammuilma otsas,
higi voolas ojana, saapad olid väikesed ja
kindad olid aukus, püksisääred põlvini.
Sild vajus katki, kui metsas tantsis jänku,
üle jõe enam ei saa, kuskil hange all aga
karuott veel tukkus ega teadnud kedagi ta.

Päikene paistab...

Mõnikord külmataat meil vingerpussi mängis,
ahju taha ajas kõik, ukсед pandi kinni ja
olime kui vangis, koolitunnid ära jäid.
Mõni meist jäi grippi, ei aidanud siin miski,
valu vaevus nädalaid, meelest läksid talverõõmud,
nagu polekski neid olnud, kuni tuli kevad, päästis meid.

Päikene paistab...

SUVEÕÕ

A. Oit / H. Karmo

On palju luuletustes öid,
neis iga hetk on nagu surematu leid.
Need ööd on avasilmi unistatud ööd,
kus tuhas sädelevad kuldsed söed.
Need ööd on alati kui peod,
kus leegiks kuumenevad igatsuste eod.
On palju luuletustes helisevaid öid –
miks elus harva kohtab neid.

Kuid suveöö, mis meile igiomaks sai,
see suveöö ei loodud luulelennust vaid.
Siis sulle näis, et lausa lõputa on see,
kuid mulle lühikeseks jäi me helgeim suveöö.

On palju luuletustes öid,
mis nukrast kaugusest on vaimustanud meid.
Me nagu karnevali pääsmeid hoiaks käes,
kuid ikka keelatud on sinna pääs.
Need ööd on eksideski head,
neist tahaks rääkida, kuid vaikima neist peab.
On palju luuletustes imelisi öid –
miks elus harva kohtab neid.

Kuid suveöö...

Kuid mulle lühikeseks jäi valge suveöö,
sõnadeta öö, südamate suveöö.

MEREMEES

W. Roloff / K. Kikerpuu

Õhtu eel vaikib tuul, mattub uttu silmapiir,
kumab loojuvast päikesest taamal pilvepiir.
Kaldast eemaldub laev, ootab ees meremeest,
palju kuid kestev pikk rännutee.

Lained, päike ja tuul
ainsaks kaaslaseks neil teel.
Lained, päike ja tuul
kõikjal ootavad neid eel,
ja kui tõusebki torm,
ei nad kartma löö siis,
üle lainete kõlab see viis.

Eks nii palju nad näevad nüüd kaugeid võoraid maid,
lõunapäikest ja merd, kauget Riot ja Shangaid,
kuid ei rõõmust saa suuremat olla kui see,
kui on kiilu all kord kodutee.

Lained, päike...

Kuid ei kauaks saa kaldale jääda meremees,
peagi jälle on sõit, kauge tee neid ootab ees.
Kurvaks jääda küll sul pole põhjust, mu neid,
küllap peagi sa näed jälle meid.

Lained, päike...

SÕPRADE LAULUD

SA TULE NÜÜD

R. Rannap

Sa tule nüüd, käega kõigel löö,
mis sind kinni peab, hoiab sind kaugel.
Vaata, siin ongi paradisi,
millest oled sa unistanud kaua, näed nüüd!

Ei keegi meid saa segada,
sest kahekesi me,
vaid valge liiv ja männipuud
on peale meie siin.

Sa kuula vaid mere vaikset viit,
laulab kaasa liiv, naeratav päike
hüüab sind: "Tule, usu mind,
siin on õnnemaa, sellist ei leia mujal!"

Siis kahekesi käime me
ja keegi meid ei näe;
kui läbi lainte jookseme,
mul hoiad kinni käest.

Me käime koos, usu mind, vaid siin
õnne leiame, sina ja mina
käime koos...

SÕPRADE LAUL NR. 2

J. Tätte

Sõbrad, teiega on hea, aga elu samme seab,
hakkan minema nüüd oma kitsast rada.
Aeg vaid üksi seda teab, karmis saladuses peab,
kus on peidet minu saabumise sadam.

Ja mu õnn võiks olla suur,
kui te ükskord, nähes kuud,
mõtlesite siis ei rohkem ega vähem,
kui et – kurat teab, mismoodi tal seal läheb.

Uusi sõpru, usun, veel leian tolle võoral teel.
Aga mäletate, kuidas jõime viina?
Kuidas rõõmsaks muutus meel, kui kitarre ainus
keel
võis meid pikaks õhtuks unustusse viia.

Ja mu õnn võiks olla suur,
kui te ükskord, nähes kuud,
mõtlesite siis ei rohkem ega vähem,
kui et – kurat teab, mismoodi tal seal läheb.
Kui et – kurat teab, mismoodi tal seal läheb.

LIND ON ÕHUS, KALA VEES

J. Tätte

Ma ju palusin, mind ärge tulge saatma,
kui ma lähen siit, kus mul on olnud hea.
Tahan tunda, kuidas selja taha vaatan,
siia tagasi kord tulema ma pean.
Tahan seisma jääda maha taga sillal,
kuivand oksa tahan jõkke visata,
ja siis vaadata, et kuidas ta kaob ja millal
talle järgmise võiks sappa lisada.

∴ Lind on õhus, kala vees, sina minu südames. ∴

Üsna imelik, et iga aastal vähem
on meil rääkida, mismoodi elu läind,
aga koos on olla aasta-aastalt lähem,
justkui paremini oleks üksteist näind.
Enam ööseks jääda meil ei ole kombeks,
õigel ajal teame kella märgata.
Kui ka peol on jõudu üle minna homseks,
järjest armsam meil on kodus ärgata.

Lind on õhus, kala vees...

Tahan kinni hoida millestki, mis püsib,
nii ma näen, kuidas olen muutunud.
Ja ei jõgi minult enam palju küsi,
nii ma tunnen, kuidas mind aeg on puutunud.
Ma ju palusin, mind ärge tulge saatma,
kui ma lähen siit, kus mul on olnud hea.
Tahan tunda, kuidas selja taha vaatan,
siia tagasi kord tulema ma pean.

Aga ikkagi teid seismas näen ma uksele,
nõnda tuttav on see vaikimise keel.
Ja ma tean: see pole saatmine, vaid kutse,
kõige rohkem ühe tunni istun veel.

Lind on õhus, kala vees,
sina minu südames.
Lind on õhus, kala vees,
sina minu südames.
Lind on õhus, kala vees,
teie minu südames.
Lind on õhus, kala vees,
teie minu südames.

SA ÄRA ÄRA JAHTU

H. Volmer

On nahast kindad sul, su käsi mu käes,
mis kaunis karvamüts ja sall sinu süles.
See on see armastus, las igaüks näeb,
ei õrnus meelest läe, kui kirjutad üles.
Pea sinu deodorandist ringi mul käib,
ei suuda peituda su pilkude eest.
See on see armastus või sulle kuidas näib,
kui vajad tugevat ja tõupuhast meest.

Sa ära ära jahtu, kuni ma söön,
sa ära ära jahtu, kuni ma tulen,
sa ära ära jahtu, kuni teen tööd,
sa minu ahi, mille küte ma olen.
Sa ära ära jahtu, ära jahtu, kuni on öö.

Mul hing jääb kinni, kui sind tulemas näen,
su pluuksikaelusest üks nägemus koidab.
Mu kuumad sosinad, su jääkülmad käed –
see on see armastus, mis unelmaid toidab.
Me õnn on puhvetis ja magamistoas,
me õnn on haigus, mida üheskoos põetud,
me õnn on piimasaali jahtunud roas –
see on see armastus, mis raamatuid loetud.

Sa ära ära jahtu, kuni ma söön...

Ma usun kõike, mis on pärit su suust.
Nii tihti vaatan sind ja salaja nutan.
Sa räägid päikesest nii siiralt ja kuust –
see on see armastus, mis viimase võtab.
Kui keset tänavat end suudlema sead –
eks ole hullematki teinekord tehtud –,
just selles poosis sa mu mäluks jääd:
see on see armastus, mis kinodest nähtud.

Sa ära ära jahtu, kuni ma söön...

KODU- JA METSALAULUD

MU KODU

U. Naissoo / J. Saar

Mu kodu ei piira need metsikud mäed,
mis kõrguvad pilvede alla.
Mu kodu ei emba ka müüride käed –
ja tihti ta värav on valla,
ja tihti ta värav on valla,
nii sageli valla on see.

Mu kodu ei ümbritse põhjatud sood
ja laaned ei valva ta rahu.
Mu kodu on väike ja minuga koos
mu pere vaid siia ju mahub,
mu pere vaid siia ju mahub,
mu pere jaoks ruumi on vaid.

Kord aastas ta nurmedel vili loob pead
ja nõrk on ta koskede kohin.
Nii väike on ta, et ma tihti ei tea –
kas temast ma lauldagi tohin,
kas temast ma lauldagi tohin,
kas temast ma lauldagi võin,
kas temast ju lauldagi tohin,
kas temast ma laulda,
kas temast ma laulda,
kas temast ma lauldagi võin,
mu kodu.